Florentin Smarandache

MNEMOGRAFII

Editura Duran's
Oradea, 2013

Florentin Smarandache

MNEMOGRAFII

Referenţi: **Dumitru Gherghina**
prof. dr., Craiova
Eugen Evu
scriitor, Hunedoara
Gheorghe Niculescu
scriitor, Uricani

Redactor: Octavian Blaga
Societatea cultural-ştiinţifică AdSumus
Centrul Judeţean pentru Conservarea
şi Promovarea Culturii Tradiţionale
Bihor
octavian.blaga@laposte.net

E-publishing: Editura Duran's
Oradea, Iuliu Maniu 43
Tel: +40 742 162.843
359 401.562
E-mail: ovi@durans.ro

ISBN: 978-973-1903-49-1

Florentin Smarandache

MNEMOGRAFII

Editura Duran's
Oradea, 2013

Sumar

Cioburi de oglindă

Noaptea îmi face cunoştinţă cu câteva stele.

Eu nu am timp pentru a trăi.

Nu te cunosc, nu locuieşti în aceeaşi oră cu mine.

Îmi caut iubirea la biroul de sentimente pierdute.

Legea luminii: m-am exilat în cer.

Moartea câte puţin e necesară totuşi vieţii şi progresului.

Un pitic uriaş, un cuminte duel.

Dincolo de gând, putrezeşte tăcerea.

În şoimul acesta-i un zbor.

Se este…

Am nenăscut-o!

În rătăcire, m-am găsit.

Mă ustură luna.

Toba lovea sunetele.

Sufletul viorii te îmbracă în eternitate.

Să pun pe foc câteva picături de suflet.

Cu floarea stelelor nu poţi opri noaptea.

Navigăm pe mare până la ţărmul unui cer.

Oglindă tulburată, fluturi de lumină.

Pentru tine, când te vei naşte, Ofelie veninoasă, voi îngropa zarea.

Frimituri de timp departe visele-mi descalecă.

Am ţinut o şedinţă fulger cu toate simţurile mele.

Am curăţat bine cuvintele şi am trecut la arat.

Faptele visului meu: îmi iau neexistenţa.

A sunat stingerea mea.

Iubirea e albă sau cărămidă, construieşte palate şi le dărâmă.

Îmi duelez fruntea cu timpul.

Am ieşit la păscut de stele.

Un dormitor devastat de dragoste. Sub granite de somn.

Odăile unei oglinzi moarte. Sparge lumina!

Trebuie să existe o lume îndepărtată, fără ceasuri şi poduri.

Glasul tău culcat în iarbă, trup dizolvat de linişte.

Daţi drumul luminii din lanţuri!

Nu mai aruncaţi nopţile-n temniţe; de-aceea sunt reci.

Închid acest poem într-un cuvânt.

Stele ruginite se spală cu lumină.

Muzeele sentimentale la abatorul conştiinţei.

Fierbe cerul şi dă peste margini.

Idei închise în poem; citindu-le, fâlfâie uşor şi îşi iua zborul.

Ţi-au înmugurit sânii pe ramurile mele.

Arunci cu pietre în linişte.

În ocna unui simţ, gândul suferă.

Îmi sporeşti sinele.

Putrezesc cuvintele-n cărţi, strigăte spre lumină.

Avioanele înoată în nemărginit. Toate călătoresc în jurul meu.

Deschid o clipă. Eu mă sui în duhul meu. Noaptea m-a umplut de funingină.

Roz în umbră, negru-n soare: molecule de dragoste.

Florile nervilor, atomi descreieraţi.

Mă dor anii mei, mă dor sânii tăi, mă doare iubirea ta. Îţi ning pe umăr pletele. Somnul pietrei. Visul florii.

Am prins bine această idee; am închis-o în cuvinte şi n-o să-mi mai scape.

Amintiri răzleţe

Melancolii

Parcă un sentiment de melancolie mă apucă atunci când mă gândesc la anii care-au trecut ca vântul — peste o jumătate de secol — și nu-i mai pot întoarce...

Când făceam baie toată ziua în Olteț și n-aveam nicio grijă! Ori jucam fotbal la stadion, cu porți mici, de-a latul terenului — îi ziceam *miuță*; cu Geonea, Cost, Bigioc, Mimi Piciu, ai lui Cioabă, Dâmbiri, Covrig, Chesa...

Toată lumea era a noastră.

Dar furtunile vieții ne-au răspândit care pe unde. Eu am sărit, ca țandăra, peste ocean.

Îmi strălucea scăfârlia

La liceu, în Craiova, la sfârșitul unui semestru, doamna Murarețu pretinde, în clasă, la ora de română, să vină un cap luminat să o ajute să facă mediile.

Colegii strigă râzând:

- Smarandache!

Nu fiindcă eram cel mai bun la matematică, ci fiindcă mă răsesem în cap și îmi strălucea scăfârlia ca un bec.

Smarandache, Smărăndoiu

Vin eu în prima zi de școală la Râmnicu Vâlcea, transferat de la Craiova, unde mă certasem cu direcțiunea. Îmi dăduseră drumul numai ca să scape de mine.

Mă întâlnesc cu un băiețel slăbuț, mic de statură.

- Cum te cheamă?, mă întreabă el.

- Smarandache, răspund.

- Și pe mine, Smărăndoiu, îndrugă băiețelul, zâmbind.

Am crezut că-și bate joc de mine, că-mi pocește numele.

Dar, pe urmă, când dirigintele a strigat catalogul, mi-am dat seama că ăsta era numele lui adevărat: Smărăndoiu Tomiță. Ba, mai era un Smărăndoiu: Ștefan, viitorul prieten al meu de matematică, șah și fotbal.

Şah pe ascunselea

Tot în primele zile, la Liceul Pedagogic din Râmnicu Vâlcea, joc șah cu un băiețel subțire, înăltuț: Surovcek. Pusesem tabla de șah între spătarele scaunelor, să nu se vadă profesoara.

Meci încordat, gândit. Dar am câștigat. În al doilea joc, am făcut remiză.

Îi spun lui Fănică Smărăndoiu și el începe să râdă:

- Păi, Surovcek e campion județean!

- Daaa?!

Dup-aia, când am jucat iar cu Surovcek, mi-a fost frică și m-a bătut.

Jucam noi pe ascunselea.

Fireştenia matematicii

Mi-a plăcut matematica, pentru că nu învățam nimic, era cea mai simplă materie. Ca educația fizică! Totul — logic. Înțelegeam din clasă. Mi se părea ceva firesc, clar ca lumina zilei. Nu trebuia să memorez, lucrurile curgeau de la sine. Doar să ai simț comun.

Se închide cantina!

Eram în anul patru de liceu când mă transferai la Vâlcea. Făcusem prea multe prostii la Craiova ca să mai rămân în Bănie!

La o ședință U.T.C. — pe toți elevii ne făcuseră utecişti! —, doamna Albu, profesoara de fizică şi îndrumătoarea, ne tot vorbea.

Era o liniște smirnă, nu îndrăznea unul să miște. Nu știu ce-mi veni și ridic mâna. Doamnna Albu, voioasă, exclamă:

- Ia să vedem ce părere are noul coleg despre colectivul nostru!

Eu mă ridic timid și exclam:

- Vă rog să ne dați drumul la masă, că se închide cantina!

Toată clasa a izbucnit în râs, nu se mai opreau din hohote.

Și-au amintit de întâmplarea asta și când am avut întâlnirea de 30 de ani de la terminarea liceului — în 2004, la Râmnicu Vâlcea.

Mie nu mi-au plăcut ședințele de niciun fel de când mă știu. Le simțeam ca pe niște corvoade și pălăvrăgeli din care nu se produce nimic.

În zilele următoare, la prima oră de fizică, m-a scos la tablă. Era o lecție despre refracția luminii prin prismă. Pură geometrie (cu unghiuri de refracție), pentru mine era simplu. Mi-a dat un 9.

Bere cu cântec

În restaurant, bând bere cu prietenii de clasă, și fredonând toți cântece pentru... copii de grădiniță:

Înfloresc grădinile,
Ceru-i ca oglinda,
Fluturii cu miile
Au pornit colinda!...

Și consumatorii de la mesele din jur — uitându-se surprinși la noi, neștiind ce să creadă!

Croitorul nostru

Mă duc cu Bebe Prodănescu la un croitor, să ne facem câte-un costum.

Croitorul ăsta nu lucra decât dacă stăteam lângă el!

Un semestru întreg ne-a luat până să le termine...

Când un alt coleg, mai mic cu doi ani, Matei, și-a exprimat dorința să-și facă un costum, Bebe i-a zis:

- Las', că te duc eu la un croitor — a-ntâia!

Și l-a dus la același croitor. Iar noi râdeam să ne umflăm:

- Bă, ți-a terminat ăla costumul?

Ceaușescu — P.C.R.

Când mulțimea striga:

Ceaușescu — PeCeRe,

Ruiu, amicul meu din Copăceni, interpreta:

Ceaușescu pe cer e!

Clasa a treisprezecea

Mergeam prin oraș, ținându-ne numai de zgoande, și-o doamnă ne întrebase în ce clasă suntem, iar eu răspunsesem:

- În clasa a treisprezecea!

Femeia se uitase nedumerită la noi, "clasa a treisprezecea" suna ciudat, ireal, fiindcă liceele teoretice de uman sau real erau până-ntr-a doisprezecea.

Numai că liceele industriale și pedagogice durau cinci ani.

Ghidușii

Cum Ruiu-și punea pălăria-n cap în timpul orei, când profesorul nu se uita, și noi râdeam pe-nfundatelea, iar când profesorul întorcea capul spre clasă, și-o scotea repede.

Mateescu, ghidușul clasei, se prefăcea că plânge când îl certa profa de istoria artei, și-apoi se-ntorcea către clasă și râdea. Pe urmă iar plângea când se uita profa la el, iar noi râdeam în cor!

Maimuţoii

Stăteam cu Prodănescu Bebe în ultima bancă. La ora de zoologie, pe paginile de la sfârșit ale cărții, erau poze colorate cu tot felul de maimuțe: urangutani, cimpanzei, gorile...

Bebe, cu degetul, îmi arăta mie:

- Ăsta e Gogu, arătând spre un maimuțoi mai bucălat, precum colegul nostru.
- Ăsta e Busuioceanu, spre o maimuță cu părul gălbui.
- Ăsta, Părăușanu...

Eu, când mă uitam, parcă semănau maimuțele cu colegi de-ai noștri.

Umflat de râs, m-am abținut, m-am abținut, până odată am buștit în hohote, spărgând liniștea clasei. Profesoara m-a ridicat în picioare drept pedeapsă.

Cu Naşu'

Cu Bebe făceam blatul pe tren. Bebe vorbea cu nașul, în gară:

- Coborâm la Drăgășani...

Ne urcasem din Sibiu. Dar noi ne dam jos înainte, la Râmnic. Ne furișăm prin spatele trenului, în vreme ce Nașu' ieșea în faţă, pe peron.

Probleme cu Obectu'

Odată, am lipsit de la ora de metodica predării geografiei. Profesorul — *Obectu'* îl proleclisem noi, fiindcă el așa pronunța, în loc să zică obiectul — striga catalogul. Când ajunge la Smarandache, Mateescu n-are de lucru şi răspunde:

- Prezent.

Obectu' începe să asculte elevii.

- Ia să vedem, Smarandache, lecția de azi.

Cum eu fusesem declarat prezent, se ridică Mateescu și răspunde în locul meu.

- Bine, Smarandache, zice Obectu', nota 9.

Răsfoiește el catalogul și cere:

- Să continue Mateescu!

Panică în clasă. Cine să răspundă? Obectu' nu ne cunoștea, venise de curând la Liceul Pedagogic, după ce fusese inspector. Se ridică Ruiu, care nu prea știa.

- Nu-mi place, Mateescule, nota 6.

Obectu' se uită iar prin catalog, băieții se vorbesc în șoaptă:

- Bă, dacă-l ascultă pe Ruiu, să răspundă Gogu...

Se formase un lanț al slăbiciunilor dintr-o simplă joacă de copii.

Obectu' n-a mai ascultat pe nimeni și a trecut la lecția nouă.

A doua zi, colegul nostru Fănică îi spune dirigintelui, domnul Teodorescu, toată tărășenia. Dirigintele era un om — sufletul lui Dumnezeu! Câte belele nu-i făcusem noi — eram o clasă numai de băieți. Dirigintele se enerva și țipa la noi în clasă, dar apoi se calma singur, pentru că n-avea cu cine discuta, noi ne țineam în continuare numai de dandanale!

Dându-și seama că toată pățania nu fusese premeditată, că a pornit mai degrabă dintr-o glumă de adolescenți nechibzuiți, a lăsat-o moartă — altfel se făcea mare tămbălău în toată școală.

Se apropie...

Sau — când inginerul Fane Văduva, de la Grupul Școlar din Bălcești, zicea că era mai bine pe vremea lui Ceaușescu:

- Păi de ce?

- Eram mai tânăr...

Te-apucă așa, o melancolie blegoasă, gândindu-te la vremea ce-a trecut. Şi se apropie bătrânețea...

Banchetul

Banchetul de la terminarea liceului a ținut toată noaptea. Am dansat cu o fată de la clasa de învățătoare, Marcela, care se exprimase față de alte colege — și a ajuns și la urechile mele —, că-i place de mine; ceea ce m-a mirat, dar am avut curajul s-o invit, fiindcă altfel mi-era frică să nu mă refuze.

Am *dansat* e spus politicos, pentru că nu știam niciun fel de dans — dădeam doar din mâini și picioare cum simțeam eu.

În zorii zilei, amețiți și cu sticlele de băutură în mână, am pornit spre stadionul din Zăvoi, unde juca, în divizia B, echipa orașului nostru, Chimia Râmnicu Vâlcea.

Eu, Ruiu și Gogu, parcă. A-nceput meciul și mi se închideau ochii de alcool și nesomn... c-am adormit în tribună.

Când m-am trezit, se terminase meciul, mai rămăseseră câțiva spectatori.

Întreb pe unul lângă mine:

- Cât fu scorul?

- 2-0 pentru Chimia.

- Daa… Frumos meci!

Fotbal pe pâine

Eram mort după fotbal de mic copil. Băteam mingea pe izlaz — cum zicea tata —, la Olteț, pe terenul școlii, toată ziua. Transpirat și gâfâind după joacă, mă certa mama:

-Să nu bei apă, că faci aprindere la plămâni!

Ca elev, chiar și student însurat, tot chibiț după fotbal. Jucam fundaș dreapta și mă mulțumeam să dau cu mingea afară... Gata, am oprit atacul adversarilor, mă consolam eu.

Fănică mi-a atras atenția:

-Tu joci destructiv.

Trece timpul...

Mai târziu, însă, tanti Victoria, sora cea mică a mamei, îmi tot zicea:

- Mă, Florine, stai toată ziua cu nasu-n cărți! Mai ieși în lume, să te recreezi!

Într-adevăr, simt că trece viața pe lângă mine fără s-o trăiesc destul.

- O să te întorci și tu acasă, că e rău printre străini!...

Minijup

Oră de chimie, în anul patru de liceu, la Vâlcea. Intră profesoara, c-un minijup de-o palmă.

Se aude, așa, un oftat în clasă. Noi eram o clasă numai de băieți, adolescenți doritori...

Profesoara se plânge în cancelarie directorului Cornilescu.

- Ia uite, ăștia din anul IV, cum se poartă!

Directorul se uită la ea pe deasupra ochelarilor și-i zice:

- De mâine să vii în halat!

Fereşte-te de Poro!

Se-mprietenise Mimi Piciu cu Cornel Bălu. Și făceau numai... nefăcute! Tatăl lui Cornel, Bălu ăl Bătrân, era profesor de filozofie la liceu. Și-l tot certa pe fecior să nu mai umble cu Piciu.

Se trezește într-o dimineață Cornel și, când deschide ochii, vede pe peretele din față o foaie mare pe care scria:

- Ferește-te de Poro!

Poro era numele de familie al lui Mimi.

Se dă jos din pat și, când ajunge la ușă, găsește pe clanță un bilet:

- Ferește-te de Poro!

Se duce la baie și pe cană citește iar:

- Ferește-te de Poro!

Se spală pe ochi și, când să se șteargă cu prosopul, zărește:

- Ferește-te de Poro!

Se duce la bucătărie, deschide frigiderul și-năuntru o hârtie:

- Ferește-te de Poro!

Se-mbracă, iese afară-n curte și, pe gard, o coală mare:

- Ferește-te de Poro!

Lapte sau șpriț

Într-o dimineață, mă vizitează Cristi Preoteasa, bărbatul verișoarei mele Leana. Eu dumicasem pâine în lapte și mâncam. Mă simt incomod că sta și se uita la mine și-l îndemn din privire:

- Cristi, să te servesc cu o cană de lapte.

- Bă, Florine, mă jignești!

{Lui Cristi îi plăcea șprițul...}

Doi negri în Bălcești

Sau — când Piciu și Cornel au adus de la Craiova doi studenți africani la Bălcești. Ieșise toată curtea spitalului afară și se uitau. Nu ziceau nimic, numai se uitau. Nu mai văzuseră negrii niciodată.

Bălu ăl Bătrân era bolnav în pat, legat la cap.

Apare Cornel:

- Bonjour, papa! (Așa-i zicea el.)

- Venii cu doi prieteni, continuă.

- Cornele, mi-e rău, îndrugă ăl Bătrân.

Intră primul negru.

Băluțoiu ăl Bătrân belește ochii.

- Cornele, nu mai văd bine...

Intră al doilea negru.

Bălu ăl Bătrân a leșinat.

Cocoş pisici

Sau Cocoș, când era prunc, fura de prin magazine, noaptea. Unui vânzător i-a și lăsat un bilet:

- Ești gestionar prost, ai lăsat banii în tejghea!

Maică-sa, Puica, îl lega cu lanțurile de gard ca să nu mai fure. Dar când scăpa, fugea și dormea la Geonea în podul casei.

Nea Gheorghe, tatăl lui Geonea, auzea pe întuneric zdrăncănituri în pod, zgomote.

- I-auzi, ce-i acolo?!

Geonea ăl Mic știa că umblă Cocoș prin pod.

- Nu e, bă, nimic! Pisici!...

Maşina furată

Bălu s-a dus cu mașina lui la Craiova. A parcat undeva și-a plecat prin oraș. Seara — a uitat c-a venit cu mașina, era zăbăuc, și s-a întors la Bălcești cu autobuzul.

Acasă, nu-i mașina! A raportat la poliție că i-au furat-o. Peste două zile, și-a adus aminte. S-a dus cu autobuzul la Craiova să-și ia mașina.

Şedinţă U.T.C.

Piciu, șef cu U.T.C.-ul pe Bălcești! De formă. Nu-l interesa pe el tare politica. Odată, vine secretarul de la Vâlcea și-i cere să facă o ședință. De unde să-i strângă el? N-avuseseră nicio adunare până atunci. Intră-n cârciumă și-i adună pe toți bețivii:

- Bă, dau de băut! Hai să facem întâi o ședință, că veni secretarul de la Vâlcea.

A făcut o ședință pe cinste! Cu alcoolu-n barbă, aveau curaj, s-au înscris și la cuvânt.

Poezii pierdute

Beca scria poezii. Și le-a pitulat în pod, să nu le citească nevastă-sa. (El... o mai critica pe ea). A aflat nevastă-sa de ele, nu ştiu cum. Beca a luat poeziile și le-a dat lui Tăblică, să le traducă în franceză, ca să nu le-nțeleagă nevastă-sa. Tablică a pierdut poeziile. S-a supărat foc Beca.

Praf cu furtunul

Liceu. Noi alergam, ne zbenguiam, săream ca mânjii peste bănci. Eram numai băieți, duceam dorul fetelor. Un praf de nedescris!

Intră profesorul de franceză pe ușă, Traian Nica:

- Mă, ce e cu praful ăsta în clasă?

Răspunde un coleg, Deca:

- Trecu o mașină pe stradă.
- Cum, îngăimă profesorul, trecu o mașină și vă bägă praf cu furtunul pe fereastră?!

Uitarea

Bălu, la hotel, cu una în cameră. O mozolea, o mamela... Cost se uita pe gaura cheii. După vreo juma' de oră, iese Bălu, satisfăcut, vesel.

Dar Cost îl întreabă:

- Bine, bă, dar de ce n-ai regulat-o?

Bălu se ia cu mâinile de cap:

- Ia uite, bă, am uitat!

Cifre şi litere

Să mă ţin de aritmetică!

Am compus prima poezie când eram prin clasa a doua (1962). Doamna învăţătoare, Elena Mişcoci, după ce-a citit-o, a zis că eu să mă ţin de... aritmetică!

Făcea concursuri ad-hoc cu noi în clasele primare: care rezolvă mai repede o înmulţire sau o adunare, şi mă remarcase.

Demagocraţie

Zadeh era luat în râs în anii 1960-70, după ce a publicat articolul cu mulţimile *fuzzy*, şi chiar de matematicieni renumiţi la acea vreme — care nu mai sunt renumiti astăzi! Lofti era rus după mamă, dar azer după tată, deci musulman — nu tocmai pe placul occidentalilor!

După publicarea jurnalului meu american, care s-a bucurat de mare succes la public (patru ediţii!), s-a dezlănţuit o întreagă campanie de denigrare şi insulte la adresa mea în România, prelungită şi în străinătate...

Totul e pe interese şi propagandă, sub pretextul unei demagogice *democraţii*. Democraţie este azi ceea ce vor cei mari, nu majoritatea! E Vremea Hoţilor şi-a Curvelor.

De la fereastra vagonului

Mai târziu, la Şcoala Generală (1965-1969), participam la olimpiada de literatură cu o compunere, *De la fereastra vagonului*. Acesta fusese titlul impus de organizatori. Şi m-a mirat că mi-au dat şi un premiu... doi.

Scrisesem despre vacanţele mele, în care îmi plăcea să merg cu trenul la munte sau la mare. Profesoară de limba română era doamna Luluşa Diaconu.

Avangarda

Comentariile lui Pac hia despre “paradoxismul lui Nichita Stănescu și Marin Sorescu” sunt simple retorisme, perorări, care nu au folosinţă. Acești mari scriitori clasici români nu s-au ocupat de paradoxism. Poți să inventezi mii de avangarde (impui niste reguli de creaţie), dar care-i rostul fiecăreia? La ce-a folosit dadaismul? La nimic! Ce capodoperă a dat dadaismul? Niciuna!

Dar, uite şi exemple *necomune*, folosirea paradoxismului în ştiinţă! Să nu veniţi acum să-mi spuneţi că şi dadaismul se foloseşte în ştiinţă — ar râde şi curcile!... Sau că aplicarea paradoxismului în ştiinţă s-ar datora... dadaismului!.

M-am ţinut de matematică!

La olimpiada de matematică din clasa a şaptea însă luasem premiul întâi pe comunele limitrofe Bălceştiului, şi dascălul nostru, Bălaşa Ion, m-a scos în faţa careului.

Apoi, în clasa a opta, participasem la o competiţie şcolară între comunele Bălceşti şi Măciuca, eu fiind selecţionat pentru subiectul chimie-fizică; alţi elevi erau la istorie, geografie, etc. Profesoară la chimie era doamna Ioja Maria, iar la fizică, domnul Văduva Gheorghe.

La liceu, am mers numai pe olimpiade matematice, obţinând premii sau menţiuni la fazele locale, judeţene, şi naţionale — profesorii: Larisa Bistriceanu, la Liceul Pedagogic din Craiova (1969-1972), şi Nicolae Vlădescu, la Liceul Pedagogic din Rm. Vâlcea (1972-1974). La liceul craiovean am debutat în revista şcolii, „Năzuinţe”, în 1971, cu un careu de rebus „Păstorească” şi cu probleme propuse de matematică plus soluţii — dar nu literatură! Aveam şi un cerc de matematică, îndrumătoare fiind doamna profesoară Florica Cătănoiu.

Distihuri tautologice

Versul doi îl susţine/întăreşte pe primul, nu se contrazic precum în distihurile paradoxiste. Bineînţeles, trebuie găsit şi un titlu adecvat pentru fiecare distih.

Exemplu:

Eu când vreau ceva,
Cu siguranţă că vreau.

Ai noştri tineri...

Ai noştri tineri... vorbesc romgleză şi denigrează pe toţi înaintaşii: scriitori, oameni politici, savanţi români. Pe toţi cei care-au fost şi-au adus glorie neamului. Nu se gândesc tinerii că şi lor le va veni rândul să fie bătrâni, şi-atunci noua generaţie le va aplica acelaşi tratament lor înşile — învăţat de la ei!

Băiat bun

E băiat bun,
dar e prost Pământul că-l ţine!
E băiat bun —
să nu-i moară nimeni înainte!

Mihai Prepeliţă

Poeme pe şleau, dintr-o suflare, cu scurgere cristalină, vorbe de sânge, adevărată poezie mare (pentru c-a fost trăită pe viu), simţită de-un exilat al istoriei: „Dialoguri de sânge" ale lui Mihai Prepeliţă, un Soljeniţîn al României, cu foşti deţinuţi în GULAG-uri sovietice şi româneşti: Valeriu Graur, Petru Godiac (din grupul Ilaşcu), Alexandru Şoltoianu, Ion Puiu ş.a.

Vibraţia cifrelor

Am făcut o pauză de la creaţia literară până prin anul 1979, după absolvirea Facultăţii de Informatică, când am fost încurajat să revin la poezie de către un fost coleg de liceu, lingvist şi scriitor, Constantin Matei — reîntâlnit pe scările universităţii, şi de către profesorul şi criticul literar Constantin M. Popa. Prima poezie publicată s-a intitulat „Cifrele au început să vibreze" şi-a apărut în „Năzuinţe" în 1979. Am ajuns să debutez şi în volum, într-o antologie colectivă a membrilor Cenaclului Literar „Elena Farago" din Craiova, „Ora planetei", în anul 1980.

L-am întâlnit la Craiova, mai târziu, la Cenaclul „Ramuri", pe Marin Sorescu, originar din Bulzeşti — la o azvârlitură de băţ de Bălceştiul meu. Mereu treceam cu RATA aglomerată prin Bulzeşti, aflat pe ruta Bălceşti - Craiova. A urmat atunci o pauză temporară la matematică; scriam poeme, eseuri, proză şi, mai ales, ţineam un jurnal intim.

Acum am întors din nou roata spre ştiinţă. Însă combin aceste două domenii printr-un jurnal de călătorii la diverse conferinţe ştiinţifice internaţionale.

Ţara oamenilor care merg în cap

N-aţi auzit niciodată de Întorsătura Locului şi de minunăţiile care se petrec acolo?

Este o ţară imensă, care se învecinează cu cine vrea, la nord cu vântul îngheţat, iar la sud scăldată de mare, ninge la răsărit, iar în apus plouă.

Nu aţi vizitat ca turişti vestita piaţă de capitală, unde a dus mutul iapa şi-a legat-o de Monumentul Eroilor Patriei?

De ce nu v-aţi încumetat la dracu-n praznic, până spre Întorsura Locului, să vă miraţi de lumea de-acolo?

Rebus

Îmi plăcea la nebunie rebusul. Aveam abonament la revista „Rebus" din clasa a cincea. De sărbători, apărea frumos ornat şi muream de curiozitate să încrucişez cuvintele şi să văd cum se îmbină în careuri ca un mozaic. Am continuat şi la Facultatea din Craiova, calificându-mă la Olimpiada Studenţească de Matematică „Traian Lalescu" de la Cluj-Napoca, din anul 1977, la care am fost cu profesorul de analiză complexă Peter Hamburg. Tot în acea perioadă, mă înscrisesem la un cerc de Limbaje Formale, condus de prof. univ. dr. Alexandru Dincă.

Anticitate

Proverbe, zicale, aforisme, maxime – luate de-a-ndoaselea!

- Ce-mi doresc, aia nu obţin.
- Decât repede şi bine, mai degrabă încet şi prost.
- Prietenul bun anevoie se cunoaşte.
- Fac ceva, şi iese altceva.
- Dai un ban, dar ştii că nu-l mai ai!
- Cine se scoală de dimineaţă… adoarme pe drum!
- Fie pâinea cât de rea, tot ţi-o fură cineva!
- Îmi plac femeile urâte, cele frumoase m-ar înşela cu alţii.
- Mă simt păcătos că n-am fost păcătos.

Globmodernism

Globmodernism — un nou modernism, datorat globalizării la toate nivelurile societăţii umane, cu interferenţe ale tuturor culturilor, stilurilor, ideilor, conducând în cele din urmă, în mod obligatoriu şi forţat, la o uniformizare culturală globală.

Ştefan Vlăduţescu

Cărţile lui Ştefan Vlăduţescu despre teoria informaţiei, pe care le-am citit cu sufletul la gură, sunt foarte dense în idei, la obiect, spuse direct, bine documentate, având multe citate din surse multiple, curajoase, mărturisind despre informaţia negativă, despre manipularea modernă a informaţiei, despre controlul informaţiei la nivel global etc.

Un adevărat expert în acest domeniu: Ştefan Vlăduţescu.

Cultura de consum

Pentru a se lansa, pentru a fi auziţi şi văzuţi, artiştii de azi se axează pe sex şi politic: apropos de expoziţia de pictură a Marilenei Murariu, "Despre Elena, în general", adică Elena Lupescu, Elena Ceauşescu, Elena Udrea…

De ce nu şi Elena din Troia?!

Metafore desenate

La fiecare metaforă, un desen representativ; dar numai la o singură metaforă, nu la mai multe metafore, cum am procedat în "Tolba...". Apoi, altă metafora, alt desen. Metafora şi desenul să se întrepătrundă. Cam două metafore, plus cele două desene corespunzătoare, pe pagină. Ca un nou stil literar-artistic.

Cine are carte, n-are parte

Astăzi cine are carte
N-are parte.
E vremea banilor
Şi șarlatanilor!

Extensică în China

Aplic, împreună cu câţiva profesori chinezi, Logica Neutrosofică în *Extenics* şi *Management* (trebuie să scriu o carte împreună cu ei, în trei luni: Prof. Cai Wen, Prof. Yang, Prof. Xing Sen Li), în sudul Chinei, la tropice, la o mare universitate: Universitatea de Tehnologie din Guangdong, oraşul Guangzhou (al treilea ca mărime din China). Mă sponsorizează ei. Îmi vor oferi şi cursuri de... chineză! Mai ştiu ceva cuvinte şi câteva semne din calatoriile anterioare.

Extenics este legat de paradoxism (<A> combinat cu <antiA>) şi de neutrosofie (două sau trei componente combinate între ele, dintre <A>, <antiA>, <neutA>). *Extenics* se referă la rezolvarea problemelor contradictorii în diverse domenii.

Am scris şi eu o mică lucrare, cu un traducator chinez (Feng Liu, pe care l-am reîntâlnit in decembrie la Xi'an) despre *Extenics* şi dialectică.

Fotojurnal instantaneu

Am încercat să adaptez cărţile de călătorii — am scris o duzină! — la stilul lapidar; şi să adaug multe fotografii. Stilul l-am numit *fotojurnal instantaneu* – scris imediat la locul vizitei, pentru a fi mai proaspete sentimentele, deoarece, cu timpul, ele se estompează.

Ţările calde

Eram profesor la Liceul din Bălcești. Trecusem testul de franceză la Romconsult, în București, cu Delegația Marocană și urma să predau matematica în Maroc pentru doi ani. Elevii mei ziceau:

- Pleacă dom’ profesor în Țările Calde!

Vorbe de duh

Vreau sa scot o carte cu expresii de-ale mele — un fel de butade, vorbe de duh. Iorga a scos un asemenea volum. Multe expresii dintre notiţele mele sunt culese din folclor, altele — inspirate din diverse lecturi. În plus, ca să iasă treaba mai faină, trebuie să ataşez la butade si câte un desen sau o poză mică, sugestivă.

Lumea, azi, nu se mai intereseaza de lectură, dar măcar uitându-se la poze, mai citeşte câte ceva pe lângă...

Catrene paradoxiste

Ca nouă specie de poezie tehnică, *catrenul paradoxist* se compune din două distihuri paradoxiste.

TeleScopul
Apropie
depărtarea
Pentru a cunoaște
necunoașterea

Meteor
Un punct luminos
se stinge pe boltă
Ca o speranţă ce moare
înainte de a se naşte

Distihuri duale

De asemenea — un volum de *distihuri duale*; de exemplu:

Cine are noroc, are.
Cine n-are, n-are…

Precum în rebus, una sau mai multe noţiuni în versul 1, înlocuită / înlocuite prin opusa ei / opusele lor în versul 2.

Aici, *are* din versul 1 a fost înlocuit prin *n-are* în versul 2.

Însă, versurile 1 şi 2 nu se contrazic, ca în distihurile paradoxiste.

Paradoxism şi ştiinţă

Paradoxismul este folosit în Ştiinţă la prelucrarea informaţiilor conflictuale — adica paradoxiste. În acest sens, există Teoria Dezert—Smarandache, recunoscută la nivel internaţional, cu teze de doctorat, cărţi, articole prin zeci de ţări.

Vezi situl: http://fs.gallup.unm.edu//DSmT.htm

De asemenea, în logicile moderne, există şi logica neutrosofică, unde valoarea unei propoziţii este parţial adevărată, parţial falsă şi parţial necunoscută / ambiguă / nedeterminată; deci, valoarea unei propoziţii este paradoxistă.

Vezi situl: http://fs.gallup.unm.edu//neutrosophy.htm

Şi, tot aşa, există neutrosofia, care-i o generalizare a dialecticii. Aceasta caută părţi comune ale unor idei necomune.

În fizică: pe lângă *materie* şi *antimaterie*, se consideră şi posibilitatea *nemateriei* care ar fi parţial materie şi parţial antimaterie.

Aşadar, paradoxismul nu este o speculaţie, ci există natural în viaţă, în univers, iar, în plus, are aplicaţii practice.

A se vedea şi Medalia de Aur pentru Ştiinţă — pentru Neutrosofie şi pentru Ipoteza Smarandache, care contrazice teoria relativităţii lui Einstein — care mi s-a înmânat la Academia Telesio-Galilei, la Universitatea Pécs din Ungaria.

Scriitori şi scriituri

Marin Popescu-Diculescu

Îl cunosc pe profesorul Marin Popescu-Diculescu, şi îi cunosc cărţile, pe care am avut fericita ocazie şi plăcere a le avea, de-a lungul timpului, oferite chiar de autor, cu prilejul invitaţiei mele la un simpozion liceal în localitatea Bălceşti, în care d-sa prezenta ciclic marile personalităţi pornite în lume din fostul raion local. Chiar şi pe mine m-a surprins calitatea muncii şi seriozitatea cu care s-au lansat provocările. Când lucrurile au început să prindă un contur de permanenţă, a strâns materialul necesar şi l-a pus într-o carte intitulată "Select Clubul personalităţilor din Oltenia (10 olteni de nota 10)", unde au prins contur de afirmare şi legendă idolii locali de faimă mondială, naţională, cum ar fi: dascălul de elită şi diplomatul de carieră, Ion M. Avram, ambasador în Rusia, Mongolia, Ţara Soarelui Răsare, Iugoslavia, China, India, Vietnam, Ungaria, C. A. E. R., profesor universitar la A. S. E, Bucureşti, Târgovişte, Braşov, Râmnicu Vâlcea; a adus Laudatio Domnului profesor universitar, Ion Bulborea, epigramist de talie, filozof şi specialist în gândirea economică românească, şi nu numai; din zonă a plecat şi românul Dumitru Drăghicescu, personalitate de prestigiu a sociologiei, cu teza de doctorat (prima la nivel european) la Sorbona, filolog şi filozof de înaltă ţinută intelectuală, om politic vizionar (cum l-a numit domnul profesor), reprezentant al României la Liga Naţiunilor, în grupul celor trei mari din jurul lui Titulescu, prieten apropiat al lui Iorga, cu peste 20 de cărţi beton, din care reţin "Din psihologia poporului roman", două tomuri de referinţă, ce încă îşi aşteaptă exegetul s-o cunoască temeinic şi s-o pună suficient în valoare. La rândul său, Drăghicescu a devenit personaj de carte; şi-au aflat locul de merit în carte şi doctorii Ştefan Marinescu şi Raisa, acceptaţi în Uniunea Mondială a Scriitorilor Medici – UNEM. Au fost catalogaţi ca destine exemplare,

modele pentru elevii de liceu, în faţa cărora au fost invitaţi să le fie de pildă. O altă personalitate a fost Alexandru Oprea, directorul Muzeului Literaturii Române din Bucuresti, realizatorul Integralei Eminescu, scriind studiul despre *Publicistica* sa, vol. IX, redactorul revistei *Manuscriptum*, autor al multor cărţi eseistice, între care "Panait Istrati – Opere alese", "Faţa nevăzută a literaturii", "Mitul faurului aburit", "În căutarea lui Eminescu gazetarul", "Valorificarea critică a moştenirii culturale", şi încă multe altele. De pe aceste meleaguri a pornit şi Petrache Poenaru, secretarul lui Tudor Vladimirescu, inventatorul stiloului, ctitor al învăţământului în ţara noastră. Şi eu mă mândresc că tot de aici am pornit "Frate cu meridianele şi paralelele" lumii. Nu în ultimul rând, profesorul Gherghina Dumitru, un Mecena al culturii române, un mentor cu deschidere naţională, director fondator al revistei de informare şi cultură didactică, <Didactica Nova>, cu care domnul Popescu a şi publicat mai multe cărţi eseistice şi monografice, de proiectări didactice etc. .

Las plăcerea de-a o savura, căci este scrisă romanţat şi se lasă foiletonată şi atractivă, în ciuda abundenţei documentare.

În ultima mea vizită la Bălceşti, din mai 2012, am aflat că se gândeşte la o continuare a demersului său, din care a realizat mai bine de 120 pagini despre alte "Cariatide ale nemuririi noastre" (titlu provizoriu).

Şi, cum literatură este vecină – şi chiar se intersectează – cu istoria, acelaşi profesor Popescu ne introduce în lumea citatelor şi expresiilor celebre, alcătuind o altă tocmire a istoriei, pornind în înţelegerea evenimentelor de la o vorbă de duh. Cartea se intitulează "Istoria prin citate şi expresii celebre, sintagme şi vorbe de duh"; şi purcede în demersul său având în suflet şi-n cap citatul că nimic nu poate fi mai folositor patriei decât cercetarea istoriei...

Într-o altă carte, “Turnirul înţelepţilor”, face un inventar de teze, aducând în discuţie păreri despre universul general-uman, în 100 de unghiuri diferite, de la artă până la moarte, înţelepciune, credinţă, destin, filozofie, lege, libertate, muncă etc.

Sfârşitul anului 2012 i-a adus de sub lumina tiparului şi cel de-al doilea volum al “Turnirului”, încheind ciclul pe tot evantaiul gândirilor de soi , de la A. la Z.

Şi ca să nu rămână de izbelişte, lumea dascălului şi preotului prinde contur de dezbatere eseistică cu însemnări proprii, privindu-i între icoană şi caricatură. Ei sunt fericit numiţi ‘Luminile satului românesc’, demersul prilejuindu-i maestrului alcătuirea unor adevărate portrete eseistice, de toată admiraţia, dar şi hazul.

Ca un corolar al muncii sale trebuie remarcată lucrarea eseistico-documentară şi de pură cercetare, “Filozofii de viaţă... şi de moarte”, prilej minunat de periplu prin interferenţele istorico-literare şi nu numai, conturând o lume în duelurile culturale, de arme, de filozofii, căci lumea e o diversitate în acţiune, iar adevărul prinde culori de vis şi întâmplare, de neînţelesuri şi de oarbă rătăcire.

Cel mai bun mod de a filozofa este să pui întrebări şi să încerci să le rezolvi conform propriilor cerinţe, ţinând cont şi de ale timpului. În Cuvântul de înţelegere şi luare aminte, autorul are şi puterea de-a mai glumi pe seama atâtor fapte de ispravă, dar şi de groaznică suferinţă, lăsându-ne toată libertatea pentru gândire şi curiozitate.

O lume rezumată în chingile unor cărţi ce devorează timpuri de legendă, de absurditate, de nevoinţă, de mirare.

Multe alte cărţi le are în colaborare cu profesorul Gherghina sau cu soţia, Emilia Popescu – Diculescu (peste 3 de fiecare), la altele colaborând drept coautor, în colective de 3 – 5 membri la număr, între care se află profesorii universitari George Sorescu, Ovidiu Ghidirmic, Ion Buzaşi, Ion Soare etc.

Mi-au mai fost prezentate şi alte cărţi de specialitate în regia dumnealui, cu eseuri pentru bacalaureat şi concursuri şcolare, dar şi cu adresare pentru cadrele didactice, pentru obţinerea gradaţiilor, a concursurilor de specialitate în domeniul literaturii române, în care profesează.

Apelarea mereu la valorile înaintaşilor e cultivată cu pricepere, pornind adeseori de la un fapt banal, rezumat într-o sintagmă şi ajungând la esenţă, la generalitate. Şi de fiecare dată autorul îşi propune atingerea unui ideal, printr-o dezbatere incitantă şi-n acelaşi timp onorantă.

Ne-am fi aşteptat ca toate cărţile dumnealui să fie pline de austeritate stilistică, dar nu e aşa. Captivează printr-un stil beletristic, plin de metafore, cum de fapt ne arată şi titlul unei cărţi, “Metafore apicole”. Eseurile sunt pline de comentarii acidulate, dulci şi necesar-amare, ieşite de sub penelul unui filolog autentic. Îi plac teribil de mult argumentaţiile sub formă de epitete, aşternându-se într-un scris sfătos de adevărat povestitor. Finalurile sunt uşor mişcate de câte o parabolă sau zicere cu tâlc de fabulă, de multe ori cu iz didactic, deci cu mesaj. Pe alocuri, paginile cărţilor devin un bun prilej de comentarii glazurate de ironii, poante sau false preţiozităţi. Fiecare capitol îşi are trimiterea la documente, cu autori şi opere precizate, de cele mai multe ori prin paginaţie. Surprinde de fiecare dată prin noutate, printr-o argumentaţie ce dă naştere la un câmp de întrebări incitante, care se vor elucida, cititorul rămânând plăcut surprins de calitatea demersului făcut.

Deloc plictisitoare, cărţile dumnealui au profunzime şi calitate, noutăţi şi poftă de joc intelectual incitant. Pot fi luate ca model şi constituie un bun prilej de cunoaştere şi amuzament, într-o lume tot mai dezordonată şi lipsită de repere.

Aşezarea materialelor respectă întotdeauna o cronologie strictă, neevitând problemele delicate, ba mai mult ne aruncă în cele

mai mari controverse şi încă neelucidate sau insuficient tratate. La rândul dumnealui lansează noi unghiuri de vedere, simţându-se un bun pescar în apele tulburi ale literaturii sau istoriei. Faptele prind glas şi contururi din cele mai provocatoare, justificarea găsind-o în cine ştie mai ce.

Bate câmpul cu graţie, vorba lui Odobescu, pe care suntem siguri ca l-a avut model, dacă pornim în înţelegerea cărţilor sale, din perspectivă eseistică, autorul fiind celebru şi începător de eseistică în peisajul beletristic şi cultural românesc.

Interesul dumnealui s-a concretizat şi-n multe articole publicate în revista <Didactica Nova> din Craiova, cu răspândire naţională, publicaţie la care a ajuns în cele peste 30 numere, la demnitatea de redactor şef-onorific.

I s-au publicat multe eseuri şi portrete în <Studii vâlcene>, <Limba şi literatura română>, dar şi în universul apicol.

Departe de ţară, găsesc în cărţile dumnealui punţi de cultură şi fine observaţii, de care fiecare avem nevoie într-o lume tot mai globalizată.

Poeme din sufletul nostru vâlcean

L-am întâlnit pe scriitorul Gheorghe (Puiu) Răducan (n. 1951) pe... Internet, dar am aflat din biografia sa că este din zona Bălceștiului, și anume din satul Țepești. Am trecut de multe ori prin Tetoiu, comuna sa, și nu m-am gândit că s-ar naște scriitori atât de prolifici și pasionați care să decrie viața noastră vâlceană în mod natural, direct.

L-aș asemăna cu un alt poet de pe valea Oltețului, Victor Păun, pe care îl întâlnesc des când revin acasă și cu care discut la un păhărel de țuică de prună, făcută la cazan, precum la noi în

Vâlcea. Victor tocmai a publicat acum doi ani volumul “A fi Ion”, atât de sugestiv, folosing limbajul nostru oltețean.

Analog, biografia lui Puiu Răducan se intitulează “Io, Gheorghe”, iar poemele-i din cartea “Un Orpheus cu Cartea-n mână” îl definesc.

Scriitorul Răducan vine din domeniul tehnic: absolvent al Grupului Şcolar Energetic din Craiova (1969), apoi Liceul teoretic din Turnu-Severin și Rm. Vâlcea, Școala de maiștri din Rm. Vâlcea, și ulterior Facultatea de Mecanică şi Tehnologie din Pitești.

Observ că în anul 1969 eram amândoi elevi în capitala Olteniei, fără să știm – bineînțeles - unul de celălalt! Aveam să ne-ntâlnim peste ... 40 de ani pe căile scrisului!

A publicat 12 volume de poeme și proză într-o perioadă scurtă, 2005-2010, (printre care revine obsesia „DE-ALE LUI GHEORGHE”, “Apocalipsa După Gheorghe” – Ion și Gheorghe, întruchiparea omului din popor).

Și are în lucru un program ambițios - ca orice oltean care se respectă (!): tetralogia poetică “ORPHEUS…”, antologii despre personalități vâlcene, dar și nevâlcene, și mai ales o istorie de peste 950 de pagini intitulată „Istorie şi Credinţă”, cuprinzând 2 episcopii, 10 cetăţi, 10 catedrale, peste 60 mănăstiri, peste 25 schituri, peste 30 biserici din Eparhia Râmnicului, din Eparhii româneşti şi din afara graniţelor româneşti (toată biserica românească din Serbia), precum şi viaţa a 18 sfinţi.

Mi-a căzut „în mână” [mai ‚modern’ zis: am primit prin e-mail!] o antologie vâlceană întocmită de către scriitorul Puiu Răducan - foarte scrupulos și meticulos, iar recent am citit pe ecranul laptopului meu volumul său de poeme „Orpheus cu Cartea-n mână”, având satisfacția a două suflete care rezonează pe aceeasi lungime de undă tradițională.

Sinceritatea sentimentelor sale iese în evidență de le primul poem: *„Supărarea neagră / mi-a intrat în sân / tocmai când credeam / că nemurirea / mă ia-n braţe ...” [Supărarea ...].*

Multe nuanțe paradoxiste în versurile sale: *„De-atâta toamnă ce-mi circulă / în sânge, / acoperindu-mă cu flori ... / şi cu ciori” [Toamna ...].*

Poemul *„Iubito ...”* este în întregime paradoxist (l-am selecționat pentru Antologia Paradoxistă Internațională, Vol. VII); cităm prima strofă: *„Iubito, / de vrei s-o ducem bine / şi să nu ne prindă /tristeţea de mucegai, / când vorbeşti cu mine / să taci ...”* (ultimele două versuri inspirate din folclor).

Senzualitate: *„Orice femeie-mi poate intra-n / casă, / dac-aş putea, i-aş desena / minuni, / ca să-mi desfacă papionul / la cămaşă, / când ochii-mi tremura-vor / pe ai ei sâni.” [Orice ...]*

Pesimism, melancolie, singurătate: *„M-am săturat să dialoghez / cu mine / şi să tot sper în / lumina / de mâine, / să nu mai folosesc cuţit / de ironie / pentru cei ce ne lasă / fără pâine.” [M-am săturat...]*

O poezie prozodică, sau <proezie> (expresia aparține lui Mircea Țuglea), scrie Puiu Răducan – acest <u>bacovian vâlcean</u>. O atmosferă generală de tristețe, de părere de rău la trecerea vremii în tot volumul (*„Timpul / vrea şi pe mine / să mă curgă / printr-un robinet / în chiuveta slinoasă a oraşului” – Timpul ...*). Faptul că totul este efemer, bătrânețea ne cuprinde (în poemul *<Femeia ...>*: *„A fost cândva floare de crin / în dulcea pimăvară a dimineţii, / anii trecuţi sunt acum chin, / iar ochii-i cad pradă tristeţii.”*), că ne iluzionăm unii pe alții...

Puțină voioșie mai răsare din unele poemele ale sale cu rimă în stil popular.

Puiu Răducan este un poet format la școala vieții, iar versurile sale curg limpede, neartificial, spre inima cititotului.

Cu ocazia împlinirii rotundei vârste de 60 de ani, îi dorim lui autorului *La Mulți Ani în Literatură*!

Dincolo de cuvinte

„Paralelism vizionar” sau „Cuvintele-s false cochete-n baston” este un volum de poezie de excepţie, prin care Marinela Preoteasa va rămâne în literatură, ca poeta care transformă toate problemele vieţii frumoase şi mai puţin frumoase, în clipe de neuitat de plăcute pentru iubitorii de poezie.

Poeta manevrează cuvintele ca şi cum ar avea o baghetă magică, ca şi cum le-ar îmblânzi, efectiv le dresează cu un calm desăvârşit; acestea o ascultă precum nişte lei îmblânziţi, care-şi fac numărul în arena circului, care de fapt este viaţa însăşi: *” Cuvintele-s false cochete-n baston/ cu farduri albastre şi negre/ lăsându-şi iubirile drept gaj pe peron/ şi-n buzunarul poştaşului orb/ strecurându-se ca o cârtiţă / printre copacii luminii” (Gaj).*

Prin sintagme inedite, autoarea conduce cititorul printr-o prozodie interioară specifică: *„Ai pingelit drumul spre soare / cu paşi vânzători de-ntuneric,/ clepsidrele răsar pe trotuare /ca pietrele reci în amurguri” (Farmec viu).*

Omul, în viziunea poetei, este: „copac (al) luminii” „clepsidră” *(Farmec viu).*

Fiecare poem are farmecul său şi o bogată încărcătură poetică. Fiecare cuvânt este bine ancorat în versul său contribuind hotărât la imaginea întregului.

Ca-ntr-un tablou de Salvadore Dali, cuvintele se completează şi se ajută în formarea viziunii cititorului asupra întregului filozofic al poemului.

Numai cele două poezii, citate mai sus, dacă le-am dezbate şi am putea scrie câteva zeci de pagini.

Poeta sugerează că sunt atât de vechi cuvintele dar atât de necesare înfrumuseţării vieţii şi existenţei, că sunt adevărate şi false în mod simultan (profesoara Marinela Preoteasa nu-şi dezminte formaţia ei ştiinţifică amintind de logicile moderne, adică de

logica paraconsistentă şi logica neutrosofică), cu ele – cuvintele - arătându-se adevărul dar tot prin ele ascunzându-se minciuna sau distrăgându-se atenţia de la adevăr, încât pot fi comparate cu „(...) false cochete-n baston”! Ele, cuvintele, leagă şi dezleagă iubiri, la întâlnirile dintre un EL şi o EA, fie direct *„lăsându-şi iubirile drept gaj pe peron”* fie prin corespondenţă *”şi-n buzunarul poştaşului orb*”, care preocupat de munca sa foarte importantă, de altfel şi pentru omenire, vorbind la general, se strecoară printre oameni *„ca o cârtiţă/ printre copacii luminii*”

Ca-ntr-o înţelegere universală, *„poştaşul”, „copacii luminii”* se completează în tabloul vieţii, cititorul putându-se vedea ce va fi de fapt dacă ignoră iubirea şi se lasă furat de minciună şi desfrâu...

Prin fiecare poezie poeta ne dă de fapt un sfat, o pildă, ne trimite la un obicei, o tradiţie românească., în general.

Lumea poeziei construită de poetă e perfect armonioasă, oamenii, obiectele din natură, fenomenele naturii sunt într-o permanentă simbioză, natura face front comun împotriva intervenţiilor violente în unitatea şi complexitatea ei, motorul dezvoltării şi existenţei ei fiind de natură paradoxistă, o luptă a contrariilor care înpinge perpetuum Răul întro parte de drum, Binele intrând în scenă ori de câte ori este nevoie. Ca o mostră a trecerii prin aceste etape existenţiale, este poezia *Iubitelor din faţa oglinzilor de cristal:„Copoţeii iernii bat insistent/ în timpanele poeţilor îndrăgostiţi,/ curând primăvara va tulbura/ imaginea cetăţii poeţilor/ cu glasurile îndrăgostiţilor contemporani./ Şchiopătând din iubire, măria sa Timpul,/ işi va înzăpezi clipele/ în limbile ceasului de la/ Consiliul Popular, poeţii/ vor jura iubire veşnică/ iubitelor din versuri diafane/ şi sinelui lor prometeic.../ S-au jucat cu focul/ şi acum/ dau din umeri,/ în faţa flăcărilor cerului/ şi iubitelor amăgitor de frumoase,/ amăgitor de amăgitoare,/ iubitelor/ din faţa oglinzilor de cristal!”* .

Ca într-o magie a cuvintelor: *clopoţeii iernii, Primăvara, Timpul* primesc trăsături, preocupări umane desăvârşind armonios un tablou feeric despre viaţă şi oameni, despre iubire şi neiubire, despre dragoste şi ură, despre adevăr şi minciună.

Critici români, când s-au referit la poezia Marinelei Preoteasa au făcut trimiteri la poezia lui Lucian Blaga şi Ion Barbu, evident au avut în vedere pregătirea profesională superioară în matematici a poetei (criticul Aureliu Goci, *Cântarea României*, 1987), iar in legătură cu prozodia interioară şi tablourile care par la tot pasul în aceste poezii, Constantin Popa, la întâlnirile de cenaclu o compara ca valoare cu opera marelui Williams Tennessee iar sau mai recent Luminiţa Suşe, în prefaţa volumului *Extraveral pentru iubire (Ed. CuArt, 2005),* ne spune despre poeta Marinela Preoteasa că *„respiră lumină mai albă decât zăpada din gânduri"* şi ***„****Conştientă de puterea cuvintelor distribuite în spectacolul imagistic şi stilistic al versurilor, de impactul asigurat prin francheţea expresiei şi cutezanţa sugerării, poeta Marinela Preoteasa îşi asumă perenitatea trăirilor şi scrierilor sale cu seriozitatea luptătorului sisific cu timpul" , „Mai mult, oferă rezolvări şi deschide uşi acolo unde ochii minţii văd obstacole insurmontabile în lupta cu fiara, oricare ar fi natura ei".*

Eu aş zice că sintagmele poetei sunt autentice, inedite şi ca o liră de pe Olt, cum o numea scriitorul si universitarul George Sorescu, în 1994 (în *Cuvântul înainte* al volumui „Iarba iubirii", Ed. Anotimp, 1994) surprinde intr-un mod neaşteptat de plăcut viaţa, cu bune şi rele, aşa încât cititorul ramâne cu aceste sintagme în inimă şi e atras la lectura versurilor sale întotdeuna când simte nevoia să iasă din problemele grele ale vieţii, într-un mod paşnic şi constructiv, care să-i redea puterea şi dragostea de viaţă, ceea ce e foarte important acum când timpul pare la strâmtoare şi se ivesc tot mai multe probleme sociale care la prima vedere parcă de nerezolvat.

Introducerea Imnului naţional, de către autoare, în primele pagini ale cărţii, arată dorinţa autoarei de a se declara patriotă, de a se mândri că e române (adaug eu: română-olteancă!), una care se exprimă pasional, curajos, cu simţul răspunderii despre problemele contemporane ale tinerilor şi tinereţii, ale românilor şi deci şi ale României.

Marinela Preoteasa a apărut în volum sporadic; activitatea sa profesională, seriozitatea cu care se angajează în orice muncă pe care o desfăşoară, calitatea de editor de cărţi şi reviste (de pildă *Scurt Circuit Oltean* şi *Revista de matematică MxM*) prin care pune în valoare calităţile literare/ştiinţifice ale altor scriitori/matematicieni, dă dovadă de altruism şi încredere în valoarea operei sale. Ea nu manifestă egoism sau ranchiună pe competitorii săi, ci dovedeşte încredere în lectura şi opinia noastră, a cititorilor.

Un matematician bacovian

Din „tagma" noastră, a matematicienilor-poeţi români contemporani, printre care aş mai cita pe Acad. Gheorghe Păun şi profesorii Viorel Dinescu, Ioan Toderiţă, şi Marinela Preoteasa, se remarcă prin zel şi pasiune lirică brăileanul Aurel M. Buricea.

Ca dascăl, domnul Buricea şi-a dedicat viaţa satului său natal, Ulmu, din judeţul Brăila, unde a fost pe rând: învăţător timp de 2 ani (şi eu am predat la clasele I-IV în Rm. Vâlcea, fiind elev-practicant în anul V), profesor de matematică 45 de ani (am funcţionat şi eu ca profesor în comuna mea natală Bălceşti), plus director coordonator 9 ani!

Noi, aceştia din ştiinţă, le avem cu poezia... numerelor!

Docendo discimus, sau prin predare noi învăţăm – conform unei exprimări succinte derivată din „Scrisorile" lui Seneca.

Din 1977, când a fost inclus în „Caietul debutanţilor”, scos de către Editura Albatros, profesorul Buricea (născut la 27 octombrie l943) a scris cu înverşunare şi a publicat până astăzi 18 cărţi de versuri, eseuri, şi amintiri.

Poezia l-a atras mai mult decât aritmetica.

Volumul său recent, *Crucea din muguri*, cuprinde sonete mişcătoare, create din suflet, nu fabricate din creier. Parcă fiecare vers este de sine stătător [precum un poen într-un vers], ca o metaforă plutitoare.

Predomină motivele rurale, invocarea lui Dumnezeu, supărarea, nemulţumirea, nesiguranţa, lumea de-apoi, căderea, oglinzile, iluziile...

Un studiu de statistică matematică ar fi interesant, mai ales că autorul este de profesie, privind frecvenţa folosirii fiecărui motiv, variaţia tematică, deviaţia standard, etc.

Iată câteva teme obsesive ale acestui poet bacovian:

- Nostalgie a trecerii timpului:

vine vremea să-l plâng pe cel ce-am fost
[vine vremea]
în oglinda unui cer uitat se sting
amintirile celui ce-am fost atunci
[arbori de vis]

- Efemeritatea:

şi-mi trece cugetul spre lumea de-apoi
[confesiune]

- Tristeţea:

plânge-n mine noaptea cu dor de moarte
inima se stinge de-atâta jale
nu-i mai poate spiritu-mi să-i stea-n cale
vremea şi-a pierdut şi ultima parte
[stingerea]

- Întunericul:

cum se stinge toamna lumina în rod
[oglindire]
cu aripa frântă în noapte cobor
[arbori de vis]

- Solitudinea:

singurătatea creşte din regrete
voi învăţa dincolo limba de ger
[arbori de vis]

- Moartea:

tainic se stinge lumea val după val
fluviu fără nceput şi fără finit
ştim doar izvorul din care ne- am ivit
nevăzut cade jalnic al nopţii mal
[deducţie]

Crezul său de… confesiune a devenit POEZIA.

...Autorul plânge pe corzile inimii de-a lungul intregului volumului...

Noi, matematicienii, când învăţăm o teoremă, ne punem întrebarea dacă şi reciproca ei este adevărată. Aşadar, pentru a ne raporta la acest eseu, pe când va exista şi situaţia inversă, adică de poeţi deveniţi matematicieni?

Variante la aceeaşi olgă

blog florentinesc&olgesc

Flor: Talent şi antitalent

Vreau să văd pe un portret cum înfloresc trandafiri din buzele tale, iar din ochi răsar păsări verzui.

Eşti grozavă, eşti frumoasă, eşti artistă...

Cum s-ar numi acest dublu-portret: post-modernism, sau post post-modernism?

Eu vin mai mult cu idei. Talentul, însă, este al tău. Eu? Al meu este antitalentul...

Olga: Dialog plastic

Cred că este metamodernism — aşa cum îl numeşte Alexandra Dumitrescu. Nu eu sunt grozavă. Tu eşti sursa de inspiraţie să fiu liberă. Te rog mult să faci măcar o lucrare. „Antitalentul" e necesar. El creează noul prin dezinhibare. „Talentul" e uneori nociv. Pentru că se autopastişează din comoditate. Ceea ce nu ne dorim. Fă o lucrare. Orice. Să ştiu de la ce plec. Să fie ca un dialog plastic.

Şi da. E cu peniţa. Îmi place. Dar tocmai asta e nasol. Prea îmi place. Mă străduiesc să nu desenez corect. Trebuie să mă ajuţi.

Ştii, aici, la TV, era un personaj care acum a ajuns să fie citat şi care zicea: „Ori suntem golani, ori nu mai suntem"!

Aşa şi noi: ori facem curentul, ori nu-l mai facem. Cu sensul că el trebuie făcut acum.

Aştept. Orice. Ca la Heliade Rădulescu: „scrieţi băieţi orice, numai scrieţi!"

Şi nu te mai oferi doar cu ideile. Dacă eu fac sport — şi fac (sunt oribilă ca sportivă, dar nu mă las), atunci totul e posibil pe lume dacă vrei cu adevărat.

Flor: Artă şi calcul

Hai să-ţi fac antiplacerea...

Iată câte ceva. Joacă-te frumos în ele... dar urât ar fi mai bine.

Plus variaţiuni stil antiNapoleon.

N-ai poze ori picturi sexy de-ale tale să le ataşezi lui antiNapoleon? Ca un antiCuplu!

Iubitul tău este arta, iubita mea este calculul.

Metamodernism ar trebui să fie modernism despre modernism...

Cine este Alexandra Dumitrescu şi cu ce se mănâncă?

Olga: Superb

Am poze.

Azi am vernisaj de grup la Vâlcea, mâine la Piteşti. Lucrez de luni.

Aici e un text al Alexandrei Dumitrescu. E fiica prof. Dan Dumitrescu. Eu lucrez după textele ei. Nu după acesta. O să ţi-l trimit când îl găsesc.

http://hjs.ff.cuni.cz/archives/v7/essays/dumitrescu.htm

http://nz.linkedin.com/pub/alexandra-dumitrescu/23/a86/374

Flor: Succes antisucces

Îţi doresc un mare succes antisucces.

Alexandra dumitrescu este în Noua Zeelandă? Doctorandă ca tine în arte sau în litere?

Când te întorci de la expoziţie? Dacă te mai întorci, fiindcă întotdeauna laşi ceva din tine acolo...

Poate pe tine toată!

Să continuăm expoziţiunea noastră.

el florentino

Olga: Ca şi cum tu ai vrea să emigrezi la Bălceşti...

Eu sper să mă întorc - dacă dă Dumnezeu. Dacă plecam la Paris, mai ziceam să nu vreau să vin. Dar plec doar la Piteşti. Normal că nu vreau să rămân acolo. E ca şi cum tu ai vrea să emigrezi la Bălceşti.

Şi n-am să las nimic la expoziţie, în afară de tablouri.

Flor: Mă temeam...

... să nu te fure vreun bărbat pe-acolo şi-atunci n-o să ne mai putem continua *projectul* nostru...

Hieroglife şi nehieroglife pentru Olga.

Experimente şi inexperimente.

Nu ştiu, femeilor (nelesbiene) le place să se uite la nuduri femeieşti?

Iată arta corporală neconvenţională...

Olga: Nu mă fură nimeni...

...pentru că, artistic, creativ — nu-mi aparţin decât mie.

Îmi place blogul, îmi plac hieroglifele. M-apuc iar de lucru, deci.

Cât despre nuduri, ce să zic? Nu ştiu dacă femeile privesc nuduri. Eu, ca artistă, privesc mereu nuduri. De la Venus din Villendorf până la cele ale lui Lucian Freud. Am citit literatura pornografică - „Anatomistul”. Am văzut un film aşa la Dakino - „Baise-moi” şi am văzut arta pornografică - Jeff Koons. Am făcut toate acestea pentru cultura mea generală. Dar ceea ce mi-ai trimis nu e pe gustul meu. Eu nu apreciez vulgaritatea şi decăderea prin ridicol a corpului uman - perfect prin natura sa - de nicio natură. Pornografia nu e pentru mine. Mai ales cea care rămâne la un nivel foarte jos, netransformandu-se în artă. O astfel de serie vei face, cred, cu altcineva.

Între timp eu lucrez la seria noastră. Unde arta nu decade în vulgar. Ci se transformă.

Flor: Nuduri bărbăteşti

Dar de ce nu se cultivă şi nudurile bărbăteşti în artă?

Acestea plac femeilor?

Acum un an, fiind în Jamaica, am văzut o statuie, pe stradă, a unui bărbat cu un organ de-un metru (ca o măciucă) - vorbesc serios.

În India, când am fost acum şase ani, am vizitat un templu religios unde sfinţii stăteau în puşca goală, fiindcă aşa trebuiau: cum i-a făcut natura. Lucru real.

Olga: Nu personajul, ci proporţia

Şi listă ar putea continua cu Pompei, Herculanum, Acropole, Ingres şi prietenii săi până la - acelaşi Lucian Freud sau Dubuffet. Ce-i asta - un chestionar? Normal ca nudurile sunt în artă în egală măsură şi feminine şi masculine. Eu m-am referit la ambele.

Deci - încă o dată, pentru clarificare. Eu nu ştiu ce place femeilor şi nici nu mă interesează câtuşi de puţin. Am făcut un mic studiu în urmă cu mult timp în legătură cu erotismul şi pornografia, corpul ca obiect de artă (pornind de la opiniile lui Jeudy şi Baudry). Subiectul nu mai e de actualitate pentru mine. Nu pot să ştiu ce place altor femei. Eu privesc nudul firesc ca pe orice parte din arta şi istoria ei. Am pictat nuduri - de ambele feluri. Şi sunt educată să le văd că pe un peisaj sau ca pe o natură statică. Deci nu-mi pasă de ele decât compoziţional sau conceptual. Va trebui să întrebi alte femei dacă le plac. Eu sunt obişnuită cu ele şi nu-mi dau seama de percepţia altora. Nu sunt o femeie, ci o artistă, când e vorba de nuduri.

Iar sexul lor nu are importanţă.

Şi de ce ne-am mira de temple? Prostituţia sacră era o instituţie în anumite societăţi. Iar nuditatea nu era ceva neobişnuit.

Deci cam asta despre mine şi nuduri.

Eu pictez asta şi studiez asta. M-am plictisit de ele de când le văd. Despre ele e toată lucrarea mea. Nimic nu mă miră sau deranjează. Cred, ca şi grecii, că perfecţiunea universului se reflectă atât în Parthenon, cât şi în Venus din Milo. Secţiunea de aur nu ţine cont de personaj, ci de proporţii.

Flor: Înapoi la experim-arta!

Să lăsăm sexualitatea/nesexualitatea şi să trecem la oile noastre artistice, adică la experim-arta...

Aştept joaca/imaginaţia ta în/pe acele imagini neimagini.

Olga: Pseudo-normă

Îţi trimit teza. Nu *outer-art* ci pseudo-norma am folosit în lucrare. Când ai timp te poţi uita pe ea. Şi outer art facem. Nu ştiu cum, dar cumva.:)

Flor: Artă trăznită

Ar trebui să te faci teoreticiana şi profesoara de frumuseţe la un institut de artă.

Constat: patriotismul vostru femeiesc (bată-l vină!); când vorbeşti de feminitate, te gândeşti la sexualitate.

Un coleg, fost inginer cu mine, îmi zicea că femeile conduc în societatea occidentală, pentru că ele deţin monopol asupra... sexului.

Ştii ce, Olga? Joacă-te pe, şi prin, imaginile/nonpicturile ce ţi-am trimis.

Deformează-le parţial (adicătelea: S-neagă-le!), hibridează-le (introdu elemente opuse doar unei părţi din fiecare imagine).

Mai bine facem arta S-negată decât aut-arta, ce-ai zice?

Ştiinţa intră tare în artă - nu te gândi la altceva! - [conform teoriilor din teza ta de doctorat], dar şi artă în ştiinţă: vezi cum paradoxismul literar s-a aplicat în ştiinţă:

http://fs.gallup.unm.edu/a/FifthParadoxistManifesto.htm.

Ies nişte hibrizi la început din imixtiunea noastră, până lumea se obişnuieşte cu ei şi aceştia devin normali... adică nehibrizi.

Şi-atunci o luăm iar de la tradiţional... care va părea netradiţional.

Uite, am folosit „multispaţiile” pentru punerea subspaţiilor (artistice şi nu numai) opuse, neopuse, neutre împreună:

http://fs.gallup.unm.edu/multispace.htm.

Deci, pune ceva frumos lângă urâtul artei mele; şi invers.

Să vedem ce iese şi ce nu iese.

Voi reţine, bineînţeles, ceea ce nu iese - va fi mai... exotic (ieşit din comun)!

Nu-mi mai răspundeai, şi am crezut că probabil sigur te-ai măritat.

Când nu te vei căsători? Anunţă-mă, ca să nu vin la nuntă...

Vorbim în răspăr, în contra-timp... hai să facem şi artă în răspăr, în contra-timp (prin S-negare şi prin multispaţii).

O artă trăsnită!

Olga: ?

Cum mai merge *out-arta*?

Flor: Duo antiduo

Deocamdată aştept să văd picturile tale (când vei avea timp), „încurcate” cu ale mele.

Un duo antiduo.

Am putea scoate un antialbum ori nonalbum.

Apoi, mă gândisem: cum am insera „depăşirea vitezei luminii” în... *(out-) artă*?

Olga: Doctoratul

Iată că pregătirile pentru susţinerea doctoratului mi-au ocupat tot timpul şi n-am mai reuşit să fac *outer-art*. Sau, poate, uneori, a nu face înseamnă a face *outer-art*.

Pe 29 noiembrie, îmi susţin teza. Să-mi ţii pumnii.

Acum mă simt, cu pregătirile pe final şi sfârşitul unei etape care parcă nu se mai termină, puţin între lumi.

Tu cum te-ai simţit când ţi-ai dat doctoratul?

De mâine trebuie să încep invitaţiile.

Păcat că nu eşti mai aproape de România. Eu totuşi te invit virtual. Şi îţi mulţumesc pentru încurajări.

M-am întâlnit cu Camelia Clavac acum ceva timp şi am vorbit despre tine.

La fel şi cu dl. Smărăndoiu.

Tu ce mai faci? Cum mai e Ţara Făgăduinţei? Scrie când ai timp.

Flor: Simpatică Olga...

... îţi doresc succes la doctorat.

Eu am fost în Taiwan la o conferinţă la început de noiembrie.

Aştept să termini cu doctoratul (teoretic) pentru un alt doctorat (practic) – în artă (neartă).

Am văzut în China o expoziţie de caligrafii chineze (executate în peniţa... cu caractere chinezeşti tradiţionale).

Te-ai gândit la pictură cu... peniţa?

Hai să facem albumul nostru.

Olga: E frig în China?

N-are nimic. E ca-n reclama la Taft. Aceea cu coafura persistă. La fel şi ştiinţă. La oricâte grade cu minus.

Ce frumos că ai văzut expo de caligrafie. Eu iubesc Arta Scrisului. Am avut un profesor minunat. M-am gândit la pictură cu peniţa. Care e grafică. Am şi făcut. Iar seria mea cu bebeluşii e trecerea unui personaj prin diverse etape din această artă. O să fac foto şi îţi trimit.

Şi eu îţi doresc sănătate şi vise împlinite. Noroc în viaţă, în ştiinţă şi în iubire!

Abia aştept să facem albumul. Acum, că m-am mai liniştit, poate îmi vine cheful să mai creez câte ceva. Tu trimite-mi ce-ţi trece prin cap. Poate te inspiră China!

Flor: Domnul calculator

Prea-frumoasă şi neiubitoare Olgă, ce mai faci (din punct de vedere artistic)? Dacă tot ţi-ai dat doctoratul, ar fi bine să încerci o „transmutare” la Bucureşti, acolo te poţi lansa cel mai bine - ai încercat?

Întreabă proful de doctorat: vreun post universitar?

Uite, m-am apucat şi de artă făcută automat de domnul calculator după un program simplu.

Văd că nu te-am inspirat destul, fiindcă nu ai făcut niciun experiment artistic pe antipicturile mele. Ai putea lua un curent artistic (să zicem impresionism) care are n-caracteristici. Neagă una sau mai multe caracteristici şi obţii un nou curent *(S-denying in painting).*

Te-am recomandat jurnalistului vâlcean Mircea Monu de la ziarul „Monutorul de Vâlcea” [nu Monitorul], fiindcă şi el este interesat în *S-denying.*

Olga: Sunt pretenţioasă şi exclusivistă

În ultima perioadă, am luat o pauză de la cultură. De aceea nu am mai scris despre teoria ta. Mă gândesc la S-negaţie şi cum spui tu, dar şi altfel. Când m-apuca inspiraţia, voi scrie pe larg. Eu aş vrea s-o aplic pe lucrări de artă punctual. Adică să aleg caracteristicile fiecărei opere în parte şi să văd ce a *s-negat* autorul când a făcut-o ţinând cont de caracteristicile propriului său fel de expresivizare artistică de până atunci.

Nu doresc să colaborez cu dl. Monu. Nu mă interesează cine mai e interesat de teorie. Ci doar autorul şi teoria însăşi. Sunt un pic pretenţioasă şi exclusivistă.

Flor: Îndrăgosteşte-te!

Aş vrea să am măcar o după-amiază să stau cu tine la discuţii ştiinţifico-artistice.

Sper să ajungi cât mai repede celebră, şi-atunci ajung şi eu pe lângă tine.

Nu am înţeles de ce nu mi-ai expediat teza ta de doctorat într-un singur fişier? Vorbeam cu un *publisher* să ţi-o pună în Google Scholar, Amazon Kindle etc. Un mic pas spre celebritate...

Îndrăgosteşte-te de cel mai „macho” bărbat din Vâlcea, şi el să te refuze... şi tu să insişti, şi el iar să te refuze...

Şi-atunci să vezi cu ce forţă creezi... pe viu...

Olga: Nu

Aşa urare de Paşti chiar că n-am mai primit!

Din fericire, n-am venit în Vâlcea să mă îndrăgostesc, ci să stau liniştită. Astfel încât nu cred că va fi cazul nici de-acum înainte.

Dar m-am distrat tare de „propunerea” ta.

Cum am devenit paradoxist

Scrisoare de mulțumire

Chiar dacă Dvs. nu m-aţi iubit, eu v-am iubit.

M-aţi îndepărtat prin toate mijloacele.

Mi-aţi refuzat toate articolele sub diverse pretexte.

Vă mulţumesc că nu m-aţi ajutat niciodată, vorbesc serios, în felul acesta mi-aţi întărit convingerea de a emigra.

Datorită refuzului Dvs. de a mă băga în seamă, datorită dispreţului şi indiferenţei Dvs. am ajuns astăzi să am o poziţie bună în Statele Unite. Datorită interdicţiei Dvs. de a publica în România, public astăzi prin toată lumea.

Vrând să-mi faceţi rău, mi-aţi făcut un mare bine. Datorită Dvs. şi multor altora am luat calea exilului.

Mulţumesc celor care mi-au interzis participarea la congresele de matematică (Gh. Calboreanu, Bistriceanu etc.), datorită acelor interdicţii, ostracizări pot merge astăzi la orice congres din lume, fără cea mai mică restricţie.

Vă mulţumesc că m-aţi dispreţuit, umilit, m-aţi împins spre emigrare unde nu mai sunt dispreţuit, nu mai sunt umilit. Mi se respectă creaţiile şi persoana.

Nedâdu-mi-se post, consider că ţara n-a avut nevoie de mine; deci prin plecarea mea ţara n-a pierdut nimic – un gunoi dat deoparte. Interzicâdu-mi-se să public, să merg la congrese, să-mi dau doctoratul, consider că eram de prisos ţării, iar prin plecarea mea ţara a câştigat: a scăpat de un microb.

Mă simt mai patriot ca niciodată. Aici, în emigraţie sunt mai patriot, prin fapte, nu ca acei oameni care, în România, se bat cu pumnii în piept a fi mari revolţionari (cu gura!). Peste tot voi afirma că sunt român, dar că nu m-am putut realiza în ţara mea din cauza opreliştilor amintite mai sus.

Tuturor celor care m-au dispreţuit, au râs ori şi-au bătut joc de mine, le mulţumesc!

Sufletul pe stilou

Vă mulţumesc din suflet pentru cronica la placheta mea de antipoeme „Antichambres” pe care nu aţi prezentat-o în cadrul emisiunilor d-voastră „culturale” care emisiuni culturale sunt mai mult politice. Vă mai trimit o plachetă pe care să o recenzaţi ca şi pe cea precedentă.

Aveţi dreptate, şi în cultură se pune accentul numai pe politică – atât în Est cât şi în Vest. Dar voi sparge zidurile de unul singur, chiar dacă nu sunteţi nici cât negru sub unghie alături de mine

Nu ştiu dacă nu s-a impus vreo cenzură împotriva mea, - cum mi-ar fi confirmat telefonic Liviu Floda din New York – aşa cred, pentru că prea recenzaţi orice căcăţel al altora, iar mie nu-mi amintiţi nici volume întregi.

Desigur că nici cei care se declară liberi nu sunt liberi, ci la cheremul unora. Încă o dată, vă rămân (ne)recunoscător.

Îmi dau seama că mă dispreţuiţi, sau cel puţin desconsideraţi, pentru că nu sunt din breasla filologică, pentru că mă consideraţi ca pe-un novice intrus, ori chiar veleitar. Nu este cazul să citez marii ingineri ai literelor [Robert Musil, Carlo Emilio Gadda ș.m.a.], sau zicerile lui Camil Petrescu că literatura se va dezvolta prin înglobarea neliterarului, prin împrumuturile care-i vin din celelalte ştiinţe. Meditez pentru o extindere din exteriorul filologic, alăturată celei interioare.

Sunteţi şi Dvs., asemenea poletcultiştilor adeptul unor „şcoli” de poeţi, prozatori, dramaturgi, etc. Prin care să treacă oricine doreşte să scrie şi să iasă de-acolo posedând o diplomă(!) – Mihai Beniuc-ul.

Mă lipsesc de „indicaţiile preţioase” ale oricui ar fi, genial conducător sau eseist. Ceea ce simt eu, aştern pe hârtie, nu este nevoie să-mi conducă nimeni sufletul pe stilou.

Vă urez alte mii de teze şi antiteze în toată lumea.

Ranchiună

Paradoxismele titlurilor de articole în ziare, ale reclamelor, ale protestelor publice nu pot fi trecute cu vederea, indiferent de ranchiuna care mi-o poartă unii, oameni cărora eu nu le-am făcut nimic...

Folclorul conţine nostime paradoxisme, şi va continua să producă; cât adevar este în ele! Iată un alt exemplu, celebru, din fotbal: "Cea mai bună apărare / este atacul!".

Fiindcă cineva mă acuza că, după dispariţia mea, paradoxismul va înceta - cum s-a întâmplat cu dadaismul de pildă!

Paradoxism vs. dadaism

Unii confundă paradoxismul cu dadaismul din cauza, probabil, a celui de-al treilea manifest paradoxist care avea unele exagerări experimentale şi lingvistice. Dar esenţa paradoxismului se bazează pe contradicţii, antiteze, paradoxuri, în vreme ce dadaismul pe non-sens şi aiureli. În paradoxism, latura oximoronică are sens, pe cand în dadaism nu există nici un sens - aceasta-i marea deosebire!

În toate eseurile pe care le-am citit despre dadaism, şi-n română, engleză, sau franceză, n-au auzit pe nimeni să considere vreo "latură oximoronică a dadaismului".

N-am văzut nicăieri vreo pesoană să asocieze dadaismul cu... oximoronii.

Dadaismul a devenit sinonim cu neînțelesul, pe când paradoxismul are un înțeles profund. Paradoxismul este sinonim, *in largo sensu*, cu SCRIEREA PE DOS.

Vreau sa zic ca paradoxismul este inteligibil, nu este dadaism.

Din păcate afirmaţia unora este total falsă ("total fals" nu este un pleonasm: în logicile moderne, fuzzy şi neutrosofică, se merge

pe grade de falsitate, grade de adevăr, şi grade de neutru/ necunoscut).

Paradoxismul se bazează pe realitate, pe cotidian, n-are de-a face cu dadaismul. Există paradoxism şi în ştiinţă, chiar în matematică (idei opuse, dar amândouă adevărate), ca să nu mai vorbim de filozofie.

De ce multele titluri de articole, mai ales din ziare, sunt în răspăr? Pentru ca şochează, aţâţă atenţia.

Dadaismul a murit, nimeni nu-l mai foloseşte. Contradicţiile vor dăinui pe vecie, nu-i posibil fără ele – că le place unora care manipulează mass-media sau nu.

Artă şi non-artă

Apelez la ştiinţă, pentru că literatura şi arta sunt privite derizoriu în multe cercuri, iar în Occident ce să mai vorbim! Un scriitor nu poate trăi din scris aici (doar 2-3% dintre ei), iar universitatea mea nu m-ar sponsoriza să merg la o conferinţă de literatură, dar la cele ştiinţifice m-a sponsorizat de nenumarate ori (chiar şi-n China, de pildă, în 2002).

Am citit cu interes apendicele “Postmodernismul şi Non-Arta: manifest pentru arta adevărată şi propuneri pentru o metodologie de lucru” - despre relaţia artă/non-artă, din volumul “Arta - concept şi istoric”, de Eugen Cojocaru, idei care m-au preocupat şi pe mine.

Fără să mai vorbesc despre comentarea şi definirea paradoxismului în reviste internaţionale ştiinţifice, precum "Sciences et Avenir" din Paris (No. 135, Juin-Juillet 2003, p. 54), unde există şi o notă de 1/2 pagină intitulată "La figure du paradoxisme" de Noemi Pizarosso. De altfel, întregul număr este dedicat paradoxurilor în ştiinţă (matematică, fizică, economie, filozofie), care nu pot fi negate. Ele EXISTĂ.

Outer-art

Şi aut-arta este o luare în derâdere a artelor (prea!) postmoderne, a "bâlciului artistic", este o exagerare, o persiflare și demistificare, o gomflare a pretenţiilor postmoderniste...

Al doilea album al meu (bineînţeles, în stilul meu: pe dos, în răspăr, contra-timp, experimental până-n ultima fază!): "oUTER-aRT, the Worst Possible Art in the World!", 2002. Să nu vă surprindă titlul, aşa creez eu...(!)

Am şi creat un Club Internaţional de Outer-Art pe Internet la: http://clubs.yahoo.com/clubs/outerart, unde sunt înregistraţi zeci de artişti străini care au aderat la acest (anti-)curent al meu în artă, iar cam o duzină de asemenea picturi am pus în situl meu la http://www.gallup.unm.edu/~smarandache/outer-art.htm.

Peisaje fragmentare

Roadeţi etichetele (suprafaţa) şi vedeţi interiorul.

M-am risipit în mici poeme ca o vrabie în cânt.

Păsările semnau pe cer semnătura verde a porumbului în retină.

Cocoşii trîmbiţă din goarna dimineţii, mutând primăvara.

O zi veche: seminţe căzute în extaz de fructe.

Ceasurile ruginite îmi biruiseră visele.

Lacul, o insulă de apă.

Cărţile mi-au adus străinătatea atât de-aproape, sub ochii mei.

Respiraţie fără capăt.

Murea de tinereţe.

Vine strada în drumul meu.

Citind pe unii, am impresia că ne-au luat toate ideile şi noi nu mai avem ce scrie.

Noaptea smulge ochilor o privire întunecată.

Nu te iubesc, ţară, pentru că nu te merit!

Sunt o cascadă care cade, cade şi nu se mai opreşte, neatingând pământul.

Oamenii sunt înseriaţi fiecare cu câte un nume şi un chip.

Nu pot face pe nimeni fericit, nici chiar pe mine. Dacă m-aş face pe mine, aş putea face şi pe alţii.

Casa fuge de sub ochii mei.

Ţepene umbre în focul vremii.

Priveşte afară de-ţi spală ochii!

Un imens semn de întrebare pe cer.

Cenuşa e scrisă cu litere.

Se luptă în mine poezia cu matematica.

Lumina voalează imagini.

Lumină afară, întuneric în interior; şi invers.

Pentru a privi în jos, coboară-te! Pentru a privi în sus, ridică-te!

Moartea (celor mari) e prelungirea vieţii lor.

Ceasul meu este timpul meu, trăirea mea.

Cârpesc pânza roasă de vreme.

Luna şi-a scuturat praful auriu pe oameni.

Gândul mi se furişa în inimă.

Ţi-am săpat un mormânt în inima mea.

În mine a murit un om.

În întuneric nu pot să văd şi să mă văd.

Lumea interioară este cea mai importantă lume.

Ce suntem? Oglinzi zgâriate, sparte, pătate de tristeţi, necazuri, păcate omeneşti.

Are un nume mare, nu încape pe cer.

Când eşti bătrân, nu mai priveşti viitorul , priveşti trecutul.

Un pas înainte determină alt pas (înainte sau înapoi).

Împrumut de la ziuă câteva dimineţi.

Simte cum muntele creşte din trupul lui.

Luna clipeşte din ochiul pe jumătate.

Am închis noaptea în brazda de ape a vântului.

Un spaţiu gol se ţese în jurul meu.

Aud cum curge timpul.

Te lasă rece, cum mă lasă pe mine paltonul pentru că n-are nasturi.

Frigul se cuibărea în mine.

Înaintăm în automobilul vieţii, studiind oglinda retrovizoare a trecutului.

Vom încuia copacii în iarnă.

Vântul rece trăgea copacii de urechi.

Poezia e să iei tristeţea şi să o pui în rame de poet.

Tristeţea prinsă-n ramele versurilor.

Pasărea se dezbracă în cer de umbră.

Ninge cu îngeri albi: imagini îmbrăcate de culori.

Lacrimă ferecată între gene.

Copacii-şi lepădaseră plictiseala galbenă a frunzelor.

Astru cu razele rupte, brăzdând singurătatea cu-amintiri.

Ascultă liniştea: izvoarele memorează mersul lor.

Cuib în stea. Lumina se ofileşte.

Viaţa mea-i în mărăcini ca un ştergar albit de lacrimi, cârpit din loc în loc cu câte-un fier de speranţe.

Aripi de veghe, legate de nimic.

Noaptea foşneşte lin cu vârsta ciuruită de vise.

O rază îmbrăcată-n bucurii, cu lanţuri grele de greşeli.

Toamna, ca o turnătorie de cositor.

Şi-a pus indiferenţa-n faţă.

Sunt stup de griji cu somnul întins între ochi.

Am deschis ochiul privind de undeva de departe, din interior.

Luna cu panglici albe în păr se-mbracă-n armonie.

Marea, ca o femeie despletită, buzele de valuri şi liinile-i de ţărmuri sprijinite.

Soarele-şi pieptăna printre păduri pletele-i de raze.

Pământul e o planetă cariată de războaie.

Visul, ca un bumerang, când s-atingă pământul, se-ntoarce din nou la mine.

Culorile dorm în petale uitate.

Circul pleacă să vândă bucurii în piaţă.

Îşi dezghiorase sufletul de poverile carnale.

Fagii îşi mișcă fluierele-n vânt în foşnet de frunze.

Ne cântă străbunii-n fluiere de os.

Groaza clănţănind cu dinţii în întuneric.

Cu timpanul spre înăuntru.

Înecat în noapte, îşi extirpase sufletul din piept.

În marea serii, o lunecare de căprioară.

Singurătate de plumb: caii-şi luaseră iubitele lor, căruţele.

Călătorii dormeau până la capăt.

Casele se ascunseseră în seară. Ziua de vară se umplea pe jumătate de cer.

Descoperă anormal în normal şi reciproc.

Străzile mergeau înainte.

Speli bolnavul de boală.

Greu la privire, cădea somnul în el.

Paznic de fier. Dar imaginea îi biciui ochii.

Zvâcni îndârjită, rămânând curios de nemişcată.

Noi iubim aceeaşi frază.

Blond ca luna, plânge cu lacrimi de ceară. Explozii înflorite.

Mă exist.

Gol greu, ochi călător pe ape.

Se apropie de ficţiune, descoperind cu adevărat viaţa.

Fulgii de soare îţi fotografiază durerea. Lumina arde ceaţa brazilor. Sufletu-mi mintea o fură. Mă păstram în mine. N-am găsit încă drumul meu.

Vis care nu întâlneşte pământul.

Revoltă existenţială: mamă, nu mă naşte înc-o dată!

Ecoul mi se înfipsese în urechi.

Timpul mătură totul.

Căldura de afară trecu în suflet.

Dragoste înec. Căldură în suflet vreau, nu afară.

Aleargă armăsarii cu picioare de săgeată. Ţăranii seamănă aur în lanuri. Luna-şi varsă taina ei peste florile sfidătoare. Nu există moarte, ci timpul care se opreşte.

Sub lună-şi stoarce părul.

Eu privesc tot înainte şi mereu în urmă văd.

Fiul meu care nu se va naşte, nu va muri niciodată.

Întinde fruntea să prinzi eternitatea.

Aduc elogiu suferinţei.

Mireasa albă a iernii m-a luat drept mire.

Beată de culoare, viaţă coaptă.

Frunzele toamnei plecat-au la drum

În mine zilnic au loc cutremure, cât muntele de-adânci.

Soarele-şi împleteşte razele în şuviţe. Sunt dimineţi când ziua-i frământată ca un aluat de cocă. În fuste verzi, firele de iarbă.

Dimineaţa sparge un burduf de lapte. Luminile se-nclină. Explozie de sentimente a naturii.

Contaminat de moarte, mă luminez pe dinăuntru.

Ţipa tăcerea în el. Cuvinte-s aburite.

Iepure cu lungi urechi mânjite de frică.

Femeia plînge cu plete lungi de lacrimi.

Şi-a aşezat vocea într-un caiet.

Se-aşterne liniştea pe stâncă.

Pupilele întinzându-le pe nisip (privind lung spre mare).

Am rupt în bucăţele ziua de ieri.

O mamă cu pântecul copt.

Pe tabla neagră a nopţii, lucrurile ne par a fi slugi.

O linişte-mproşcată cu ţârâit de greieri.

Nimeni n-are dreptul să-mi smulgă sufletul din piept (şi nici nu va putea).

Stele golaşe. Mareea sufletului. Pămîntul înoată în eter.

Îşi aliniase suferinţa cu ceasul de ceară.

Scris pentru a fi citit. Cuprinsul tăcerii.

Pasc păşunile din cer.

Şi-a scurtat copilăria într-o mănăstire de noroc.

În clocot fierbe soarele.

Nu sunt meşterul Manole!

Boltă încinsă cu-n brâu de nori. Plopii beau ce(ul). Obraz mângâiat de sfială.

Plecările din mine-n depărtări. Afară, vânturile stau la taifas.

Chiar dacă Dvs. nu m-aţi iubit, eu v-am iubit.M-aţi îndepărtat prin toate mijloacele.Mi-aţi refuzat toate articolele sub diverse pretexte.

Vă mulţumesc că nu m-aţi ajutat niciodată, în felul acesta mi-aţi întărit convingerea de a emigra.

Datorită refuzului Dvs. de a mă băga în seamă, datorită dispreţului şi indiferenţei Dvs. am ajuns astăzi să am o poziţie bună în Statele Unite.

Datorită interdicţiei Dvs. de a publica în România, public astăzi prin toată lumea.

Vrând să-mi faceţi rău, mi-aţi făcut un mare bine. Datorită Dvs. şi multor altora am luat calea exilului.

Vă mulţumesc că m-aţi dispreţuit, umilit, că m-aţi împins spre emigrare unde nu mai sunt dispreţuit, nu mai sunt umilit, mi se respectă creaţiile şi persoana.

Şi pentru toate acestea, mă simt mai patriot ca niciodată.

Florentin Smarandache

ISBN 978-973-1903-49-1